

Θέσεις της Colour Youth για τον Διαπολιτισμικό & Διαθρησκευτικό Διάλογο

Εισαγωγή

Τις τελευταίες δεκαετίες η Ελλάδα, όπως και ολόκληρη η Ευρώπη, έχει βιώσει μια ριζική αύξηση στην πολιτιστική της ετερογένεια, χάρη τόσο στην οικονομική παγκοσμιοποίηση όσο και στην γεωγραφική της θέση που την καθιστά σταθμό για μεταναστευτικά ρεύματα. Η κρατική μέριμνα ωστόσο για την ενσωμάτωση, την προστασία και την αποδοχή πολιτισμικών ή θρησκευτικών μειονοτήτων στον κοινωνικό ιστό υπήρξε από ισχνή έως ανύπαρκτη, ενώ με τον πρόσφατο εκφασισμό μέρους της ελληνικής κοινωνίας οι μειονότητες αυτές βρίσκονται υπό διαρκή απειλή και αντιμετωπίζονται με εχθρότητα. Στην προσπάθεια προστασίας της δημοκρατίας, της ελευθερίας και της διαφορετικότητας ανακύπτει ως ανάγκη ο διάλογος ανάμεσα σε ομάδες, συλλογικότητες και κοινότητες με στόχο την κατάρριψη στερεοτύπων, το γεφύρωμα των αντιθέσεων και την δημιουργία ισχυρότερων δεσμών μεταξύ των μελών της ελληνικής κοινωνίας.

Η Colour Youth, ως ομάδα LGBTQ νέων, οραματίζεται έναν κόσμο στον οποίο ο σεξουαλικός προσανατολισμός, η ταυτότητα και η έκφραση φύλου μπορούν να εκφραστούν χωρίς το φόβο της κριτικής, της περιθωριοποίησης και της βίας, και στον οποίο όλοι οι LGBTQ νέοι μπορούν ελεύθερα να συμμετέχουν χωρίς διακρίσεις σε κοινότητες και κοινωνίες. Η Colour Youth αναγνωρίζει ότι η αποδοχή της διαφορετικότητας δεν γίνεται να συμβεί μόνο σε ό,τι αφορά στην σεξουαλικότητα, αλλά είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ευρύτερη αποδοχή της διαφορετικότητας σε κάθε επίπεδο της κοινωνίας. Ως εκ τούτου, η σύναψη σχέσεων στη βάση του διαπολιτισμικού και διαθρησκευτικού διαλόγου δεν νοείται ως κάποια ιδεαλιστική θεώρηση των κοινωνικών σχέσεων αλλά ως αναπόσπαστο κομμάτι του ίδιου του LGBTQ κινήματος και προϋπόθεση για την επιτυχία και την αποδοχή του.

Γενικές αρχές

Ο διαπολιτισμικός και διαθρησκευτικός διάλογος μπορεί να γίνει κατανοητός ως μια ανοιχτή και χαρακτηριζόμενη από σεβασμό ανταλλαγή απόψεων μεταξύ ατομικτήτων ή συλλογικότητων με διαφορετικό εθνικό, πολιτισμικό, θρησκευτικό και γλωσσικό υπόβαθρο και πολιτισμική κληρονομιά, η οποία συντελείται σε όλα τα επίπεδα-στο εσωτερικό της Ελλάδας, μεταξύ της Ελλάδας και διεθνών θεσμών και οργανισμών και σε αμιγώς διεθνές επίπεδο.

Ο διαπολιτισμικός και διαθρησκευτικός διάλογος, όπως και κάθε διάλογος, πρέπει για να μπορεί να τελεσφορήσει να ξεκινάει από ένα ελάχιστο κοινό έδαφος. Στην προκειμένη περίπτωση το έδαφος αυτό βρίσκεται στον απόλυτο σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τα οποία σε καμία περίπτωση δεν τίθενται υπό διαπραγμάτευση. Ο σεβασμός στο πολιτισμικό υπόβαθρο και τα ήθη των κοινωνιών δεν επεκτείνεται σε περιπτώσεις καταναγκαστικού γάμου, εγκλημάτων τιμής, ακρωτηριασμού γενετικών οργάνων, “επανορθωτικών” βιασμών και γενικά σε οποιαδήποτε πρακτική αντιβαίνει στα ανθρώπινα δικαιώματα, όπως αυτά καταγράφονται στην Οικουμενική και στην Ευρωπαϊκή Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Επιπρόσθετα, ο διαπολιτισμικός και διαθρησκευτικός διάλογος δεν έχει σκοπό απλώς την ανταλλαγή απόψεων με ένα ενημερωτικό χαρακτήρα, αλλά την επί της ουσίας συνεννόηση των συνομιλητών με την προοπτική μιας σύγκλισης. Ενέχει λοιπόν ως απαραίτητη προϋπόθεση τον σεβασμό στις αρχές, την αξιοπρέπεια, την διαφορετικότητα και την προέλευση του άλλου. Εξίσου σημαντικό χαρακτηριστικό είναι το δημοκρατικό πνεύμα που πρέπει να διαπνέει το διάλογο και τις συνεπαγόμενες από αυτόν δράσεις.

Οφείλει να τονιστεί σε αυτό το σημείο ότι ο διαπολιτισμικός και διαθρησκευτικός διάλογος δεν έχει την χροιά του, εν γένει αποτυχημένου, μοντέλου της πολυπολιτισμικότητας ως μία κρατική πολιτική. Δεν αναφερόμαστε σε μια στατική κατάσταση συνύπαρξης μειονοτήτων και ομάδων οι οποίες συχνά δεν ασχολούνται ή επικοινωνούν η μία με την άλλη, αλλά σε ένα δυναμικό σύστημα ενεργητικής διαλεκτικής και συνεχούς συνομιλίας των διαφόρων συλλογικότητων που εμπίπτουν στον παραπάνω ορισμό.

Ακριβώς επειδή ο διαπολιτισμικός και διαθρησκευτικός διάλογος προσδοκεί να αλλάξει τις νοοτροπίες των συνομιλητών και λιγότερο να προσδιορίσει τα ιδιαίτερα δικαιώματά τους, δεν μπορεί να διατυπωθεί ως νομική πρόταση. Θέτει ένα πλαίσιο συμπεριφοράς και απαιτεί την συμμετοχή των ίδιων των πολιτών και όχι την παρέμβαση κάποιας θεσμικής αρχής.

Διαπολιτισμικός Διάλογος

Οι πολιτισμικοί κανόνες, τα ήθη και τα έθιμα μιας κοινωνίας συχνά ασκούν βαθύτατη επιρροή στην αποδοχή ή μη της ταυτότητας ενός LGBTQ ατόμου. Οι ετεροκανονικές δυτικές κοινωνίες συχνά συγκρούονται με τον LGBTQ προσανατολισμό, αλλά οι συγκρούσεις αυτές είναι κατά βάση πολύ μεγαλύτερες σε άλλες εθνικότητες. Πολλές μειονότητες και οικογένειες αντιμετωπίζουν την ομοφυλοφιλία ή την διαφυλικότητα ως συμπτώματα ενός παρηκμασμένου, έκφυλου δυτικού κόσμου, ενώ η γνωστοποίηση του σεξουαλικού προσανατολισμού ή της ταυτότητας φύλου συχνά αντιμετωπίζεται ως επανάσταση ενάντια στα παραδοσιακά ήθη και έθιμα. Οι γονείς πιέζουν ή επιβάλλουν στο LGBTQ άτομο να μείνει στην ντουλάπα, ασκώντας ιδιαίτερη ψυχολογική πίεση, και πολύ συχνά το να ζει ένα άτομο ως ανοιχτά LGBTQ απαιτεί την καθολική ρήξη με την εθνική του μειονότητα.

Ως ομάδα LGBTQ νέων οφείλουμε να αναδείξουμε το φαινόμενο των πολλαπλών διακρίσεων γύρω από το ίδιο άτομο. Ένα άτομο μπορεί ταυτόχρονα να δέχεται διακρίσεις λόγω χρώματος, φύλου, εθνικότητας, σεξουαλικού προσανατολισμού ή άλλων αιτιών. Ακόμα, επειδή ένα LGBTQ άτομο συχνά είναι αποκλεισμένο από την εθνική του μειονότητα στρέφεται στην LGBTQ κοινότητα, όπου όμως και εκεί μπορεί να δέχεται διακρίσεις μιας και οι εν λόγω ομάδες είναι αρκετά ομοιογενείς εθνικά, γλωσσικά και φυλετικά. Αυτό δημιουργεί ένα μόνιμο αίσθημα ανεπάρκειας και μετεωρισμού που είναι συχνά ολέθριο για την ψυχική υγεία και ευημερία του ατόμου.

Η διενέργεια διαπολιτισμικού διαλόγου εντός της LGBTQ κοινότητας, και άρα και εντός της ίδιας της Colour Youth, δεν είναι θέμα ήσσονος σημασίας. Ο σεβασμός στο πολιτισμικό υπόβαθρο του άλλου καθώς και η αναγνώριση της επιπρόσθετης δυσκολίας της παραδοχής της σεξουαλικής ταυτότητας σε πολλές άλλες εθνικότητες είναι σημεία που πρέπει να αναδειχθούν ώστε η κοινότητα να καταστεί πιο ανοιχτή σε LGBTQ νέους άλλων εθνικοτήτων, καταγωγών και μειονοτήτων. Εξίσου σημαντική είναι η αναγνώριση ότι τα άτομα αυτά συχνά αντιμετωπίζουν πολλά σοβαρά προβλήματα οικονομικού και κοινωνικού χαρακτήρα πολύ ευρύτερα από την αποδοχή ή μη του LGBTQ προσανατολισμού, στα οποία χρειάζονται την αλληλεγγύη και υποστήριξη της Colour Youth.

Ο διάλογος της Colour Youth με κάποιο άτομο ή συλλογικότητα που προέρχεται από διαφορετικό πολιτισμικό υπόβαθρο μπορεί να έχει, αρχικά, ως βασικούς άξονες την ενημέρωση για το LGBTQ κίνημα και την σημασία της ορατότητας και της αποδοχής ενός LGBTQ ατόμου στην ιδιαίτερη εθνική του μειονότητα, αναγνωρίζοντας παράλληλα τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν αυτές οι ομάδες στην Ελλάδα τόσο οικονομικά όσο και κοινωνικά. Κάτι τέτοιο προφανώς δεν είναι απαραίτητο να συμβεί με τον παραδοσιακό τρόπο διαλόγου, αλλά μπορεί να έχει και την μορφή καλλιτεχνικών δράσεων, workshops και άλλων αντίστοιχων εκδηλώσεων.

Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να δοθεί στις περιπτώσεις LGBTQ ατόμων που αναζητούν άσυλο στην Ελλάδα λόγω του σεξουαλικού τους προσανατολισμού ή/και της ταυτότητας φύλου, τα οποία προέρχονται από χώρες που καταδικάζουν νομικά αυτές τις “πράξεις”. Τέτοιες περιπτώσεις χρειάζονται ιδιαίτερη υποστήριξη νομικά και ψυχολογικά και η LGBTQ κοινότητα καλό είναι να βρίσκεται σε εγρήγορση και να είναι πλήρως ενημερωμένη για τις διαδικασίες που απαιτούνται.

Διαθρησκευτικός Διάλογος

Η ελευθερία της σκέψης, της συνείδησης και της θρησκείας είναι ένα από τα θεμέλια της δημοκρατικής κοινωνίας και προστατεύεται από το Άρθρο 9 της Ευρωπαϊκής Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Είναι ένα αναφαίρετο δικαίωμα για κάθε άνθρωπο, οποιαδήποτε και αν είναι η πίστη του. Όμως το άρθρο 9 επιτρέπει τον περιορισμό των εκφράσεων υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις. Η ελευθερία στην θρησκεία δεν μπορεί να υποσκελίζει τις υπόλοιπες ελευθερίες που καθορίζονται από τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Η ελευθερία της θρησκευτικής έκφρασης δεν καλύπτει περιπτώσεις προσβολής ατόμου ή ομάδας ατόμων καθώς και την ρητορική μίσους. Και ενώ η πρώτη είναι σαφώς ορισμένη, το νομοθετικό κενό στην πρόβλεψη της δεύτερης αποτελεί πάτημα για πολλούς για εκφορές αδικαιολόγητα επιθετικών και δυσφημιστικών απόψεων, συχνά και μέσα από θρησκευτικούς χώρους. Αυτή η πρακτική δεν έχει χώρο στον διάλογο που σέβεται την αξιοπρέπεια των συνομιλητών ούτε μπορεί να προστατευθεί από μια διασταλτική ερμηνεία του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης.

Η συντριπτική πλειοψηφία των θρησκειών στον κόσμο έχει μια αρνητική στάση ενάντια στα LGBTQ άτομα. Από τη σιωπηρή αποδοκιμασία μέχρι την εκτέλεση ατόμων που συμμετέχουν σε ομοφυλόφιλες πράξεις, οι αντιδράσεις των θρησκευτικών ιδρυμάτων καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα εχθρικών συμπεριφορών προς τα LGBTQ άτομα ενώ πολύ συχνά εναντιώνονται σε κάθε κοινωνική και θεσμική αποδοχή των LGBTQ ταυτοτήτων, δικαιωμάτων και διεκδικήσεων.

Αυτό καθιστά εξαιρετικά δύσκολο για θρησκευόμενα LGBTQ άτομα να έρθουν σε επαφή με τους θρησκευτικούς εκπροσώπους και τα θρησκευτικά ιδρύματα. Τόσο το ίδιο το ομοφοβικό κλίμα που επικρατεί στα ιδρύματα αυτά, όσο και οι πιθανές ενοχές που βιώνουν οι LGBTQ εξ αιτίας της, φαινομενικής ή μη,

σύγκρουσης του σεξουαλικού τους προσανατολισμού ή/και της έκφρασης φύλου με την θρησκευτική πίστη και πρακτική επιδρούν δριμύτατα στην ψυχολογία του ατόμου. Πολύ συχνά αναγκάζονται να κατακερματίσουν την ταυτότητά τους κρύβοντας την σεξουαλική τους ταυτότητα στην θρησκευτική κοινότητα και καταπιέζοντας παράλληλα την θρησκευτική έκφραση στο εσωτερικό της LGBTQ κοινότητας.

Όπως και στην περίπτωση του διαπολιτισμικού, έτσι και στον διαθρησκευτικό διάλογο ένα μέρος του αφορά το εσωτερικό της LGBTQ κοινότητας. Η αναγνώριση της πίστης ως ένα μείζον στοιχείο της ταυτότητας του ατόμου και η αποδοχή της χωρίς αποδοκιμασία, χλευασμό ή περιθωριοποίηση οφείλει να είναι μια αφετηρία για κάθε περαιτέρω διάλογο. Η ενημέρωση και η ευαισθητοποίηση για τα διαθρησκευτικά θέματα είναι σκόπιμο να γίνεται προκειμένου τόσο η κοινότητα να είναι ανοιχτή σε θρησκευόμενα άτομα, όσο και να έχει ισχυρότερα επιχειρήματα στην ευρύτερη διαθρησκευτική διαλεκτική που συντελείται σε πανελλαδικό επίπεδο.

Στον διάλογο με θρησκευτικά ιδρύματα και φορείς χρειάζεται μια ελάχιστη αμοιβαία κατανόηση. Ως LGBTQ κοινότητα είναι συνετό να θυμόμαστε ότι στα πλαίσια του διαθρησκευτικού διαλόγου θα εκτεθούμε σε επιχειρήματα θεολογικού χαρακτήρα, κάτι που όμως δεν πρέπει να μας αποθαρρύνει από την διενέργεια του διαλόγου. Αντίστοιχα, είναι λογικό να ζητάμε την κατανόηση και αποδοχή της θέσης ότι όπως και η πίστη, έτσι και η σεξουαλικότητα, ο σεξουαλικός προσανατολισμός και η ταυτότητα και η έκφραση φύλου είναι μείζονα στοιχεία της ταυτότητας ενός ατόμου. Θεωρούμε ότι η σύγκρουση μεταξύ των δύο αυτών στοιχείων είναι επιλύσιμη.

Θα αναφερθούμε χαρακτηριστικά σε τρεις μονοθεϊστικές θρησκείες, τον Χριστιανισμό, τον Ισλαμισμό και τον Ιουδαϊσμό, οι οποίες είναι και οι τρεις μεγαλύτερες θρησκείες στην Ελλάδα πληθυσμιακά. Προφανώς αυτό δεν πρέπει να ερμηνευτεί ως ότι η Colour Youth διεξάγει διαθρησκευτικό διάλογο μόνο στα πλαίσια αυτών των θρησκειών.

Χριστιανισμός

Η Χριστιανική πίστη είναι η κυριαρχούσα πίστη πληθυσμιακά στην Ελλάδα και συνεπώς ένα μεγάλο μέρος του διαθρησκευτικού διαλόγου έχει να κάνει με τον Χριστιανισμό και ιδιαίτερα την Ορθοδοξία. Ο χριστιανικός Κλήρος είναι παραδοσιακά ένα ομοφοβικό/τρανσφοβικό κομμάτι της κοινωνίας και η σεξουαλικότητα γενικά, πόσο μάλλον ο LGBTQ προσανατολισμός, αντιμετωπίζεται με καχυποψία, αποδοκιμασία ή και εχθρότητα. Αυτή η θέση όμως επιδέχεται γόνιμης κριτικής.

Ο Χριστιανισμός είναι μια θρησκεία που συχνά παρουσιάζεται και αυτοχαρακτηρίζεται ως θεμελιωμένη στις αρχές της αγάπης, της συγχώρεσης και της αποδοχής. Τα μηνύματα του Χριστού για την αλληλεγγύη έχουν χαρακτηριστεί πανανθρώπινα και ως εκ τούτου ενσωματώνουν και τα LGBTQ άτομα. Ο εξοστρακισμός και η περιθωριοποίηση είναι εκ φύσεως αντίθετες στα χριστιανικά ιδανικά, που περιστρέφονται γύρω από την αλληλεγγύη και την αδελφότητα. Οφείλουμε να σημειώσουμε επίσης ότι η καταδίκη των LGBTQ από τον Κλήρο προέρχεται κατά κύριο λόγο από κοινωνικές αιτίες παρά από την ίδια την ερμηνεία των ιερών κειμένων.

Εμπειρικά παρατηρούμε ότι η θρησκευτική πρακτική, ως τμήμα των κοινωνικών εκφράσεων, εξελίσσεται χρονικά και επαναπροσδιορίζει την θέση της απέναντι σε πράξεις που άλλοτε θεωρούνταν μεγάλα αμαρτήματα. Περιπτώσεις όπως το διαζύγιο, η προγαμιαία σεξουαλική επαφή, η μη τήρηση της νηστείας ή της παρουσίας στην κυριακάτικη προσευχή είναι μόνο κάποια παραδείγματα αμαρτιών που δεν προκαλούν έντονες αντιδράσεις στους χώρους της Εκκλησίας. Όπως αυτές οι αμαρτίες δεν γίνονται αντικείμενο κοινωνικών αντιπαραθέσεων και συγκρούσεων, ούτε έρευμα κοινωνικών και θεσμικών διακρίσεων, έτσι και ο LGBTQ προσανατολισμός μπορεί να ενταχθεί στην θρησκευτική πρακτική, ακόμα και αν δεν γίνεται σε επίπεδο δόγματος. Τέτοιες κινήσεις έχουν γίνει σε ορισμένες Προτεσταντικές Εκκλησίες της Ευρώπης, οι οποίες δέχονται LGBTQ άτομα, έχουν LGBTQ κληρικούς και σε κάποιες περιπτώσεις ευλογούν γαμήλιες ενώσεις LGBTQ ατόμων.

Ισλαμισμός

Η πίστη των Ισλαμιστών γύρω από τα LGBTQ θέματα δεν είναι εύκολο να διατυπωθεί συνοπτικά, σε μεγάλο βαθμό διότι εξαρτάται από το πώς ο κάθε Ισλαμιστής ερμηνεύει το Κοράνι, το οποίο δεν έχει κάποια ξεκάθαρη θέση. Κάποια κείμενα μπορούν να ερμηνευτούν ότι καταδικάζουν την ομοφυλοφιλία στο ισλαμικό πλαίσιο, ενώ άλλα λένε ότι αυτή η συμπεριφορά δεν πρέπει να τιμωρείται.

Η επικρατούσα άποψη είναι ότι η ομοφυλοφιλία δεν είναι επιτρεπτή στο Ισλάμ, πράγμα το οποίο την καθιστά ποινικό αδίκημα σε πολλές μουσουλμανικές χώρες. Δεν είναι σπάνιο φαινόμενο LGBTQ μουσουλμάνοι να διαφεύγουν στην Ευρώπη αναζητώντας άσυλο, μιας και εκεί δεν εφαρμόζεται το ισλαμικό δίκαιο. Ακόμα και τότε όμως συχνά περιθωριοποιούνται από συγγενείς και φίλους, αναγκαζόμενοι συχνά να ζουν διπλές ζωές όντας από τη μία παντρεμένοι

σύμφωνα με τα παραδοσιακά έθιμα και από την άλλη να ψάχνουν κρυφά επαφές και σχέσεις ως LGBTQ. Για τέτοια άτομα η ανακάλυψη άλλων ατόμων σε αντίστοιχες καταστάσεις είναι συχνά πολύ πιο σημαντική απ' ό,τι η ορατότητα ως LGBTQ.

Πολλοί νέοι LGBTQ Μουσουλμάνοι βιώνουν άσχημα συναισθήματα λόγω του σεξουαλικού τους προσανατολισμού ή/και της ταυτότητας φύλου. Όπως προαναφέρθηκε, οι ενοχές, η ντροπή και η πίστη ότι απογοητεύουν ή προδίδουν τον Αλλάχ και άρα θα τιμωρηθούν μετά θάνατον δεν είναι σπάνια συναισθήματα και ενώ ποικίλλουν από άτομο σε άτομο, συχνά για τους περισσότερους συνιστούν έναν πολύ δύσκολο ψυχικό αγώνα ανάμεσα στην συνειδητοποίηση της ταυτότητάς τους και στην ζωή ως καλοί Μουσουλμάνοι.

Παρά την επίσημη καταδίκη του Ισλάμ απέναντι στους LGBTQ υπάρχει ένα αυξανόμενο κίνημα προοδευτικών νέων LGBTQ Μουσουλμάνων, ειδικά στην Δύση, που βλέποντας το Ισλάμ ως μια εξελισσόμενη θρησκεία, και μάλιστα μια θρησκεία ανοχής και όχι μίσους, θεωρεί ότι ο Αλλάχ αγαπάει όλα τα δημιουργήματά Του, ανεξάρτητα από τον σεξουαλικό τους προσανατολισμό. Είναι μέσα σε αυτό το κίνημα που η Colour Youth μπορεί να επιτελέσει τον ζητούμενο διάλογο, υποστηρίζοντάς το και παράλληλα μαθαίνοντας από αυτό.

Ιουδαϊσμός

Η προσέγγιση των Ιουδαϊκών ιδρυμάτων απέναντι στον LGBTQ προσανατολισμό ποικίλλει και εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την προσέγγιση των επιμέρους δογμάτων, ξεκινώντας από την καθολική απαγόρευση (στον Ορθόδοξο Ιουδαϊσμό) και φτάνοντας μέχρι την πλήρη αποδοχή των LGBTQ (στον Ρεκονστρουκτιβιστικό Ιουδαϊσμό). Ακόμα όμως και οι πιο συντηρητικές απόψεις δεν έχουν επηρεάσει την νομική πορεία αναγνώρισης των LGBTQ που αυτή τη στιγμή συντελείται στο Ισραήλ.

Αυτό το ευρύ φάσμα συμπεριφορών προσφέρει τον απαραίτητο χώρο στην LGBTQ κοινότητα για να πραγματοποιήσει τον διαθρησκευτικό διάλογο, όπου ακόμα και αν δογματικά κατακρίνεται, η πρακτική του Ιουδαϊσμού μπορεί να είναι ανοιχτή σε LGBTQ άτομα.

Σε συνδυασμό με τον αυξανόμενο αντι-Σημιτισμό που συναντάμε συχνά στην Ελλάδα, ο LGBTQ προσανατολισμός και η πίστη στον Ιουδαϊσμό γίνονται αφορμές διακρίσεων ή και βίαιων επιθέσεων, πράγμα που αποθαρρύνει την δημόσια έκφραση πολλών LGBTQ Ιουδαϊστών. Η καταδίκη τέτοιων φαινομένων και η ευαισθητοποίηση και ενημέρωση της LGBTQ κοινότητας για αυτά τα θέματα είναι, όπως έχει αναφερθεί, σημαντικά πρώτα βήματα για την διενέργεια του ευρύτερου διαθρησκευτικού διαλόγου.

Προτάσεις

Βάσει όλων των παραπάνω, επιδιώκοντας τον διαπολιτισμικό και διαθρησκευτικό διάλογο τόσο ανάμεσα στα μέλη της Colour Youth, όσο και της Colour Youth με τρίτους και αγωνιζόμενοι ενάντια στην ξενοφοβία και τον ρατσισμό παράλληλα με τον αγώνα ενάντια στην ομοφοβία και την τρανσφοβία, κάποιες ενδεικτικές προτάσεις για την προώθηση του διαπολιτισμικού και διαθρησκευτικού διαλόγου είναι οι κάτωθι:

- Διενέργεια ερευνών και ενημέρωση για τις ανάγκες των υπο-εκπροσωπούμενων LGBTQ νέων (μεταναστών, αιτούντων ασύλου, προσφύγων, εθνικών, πολιτισμικών και θρησκευτικών μειονοτήτων κτλ).
- Ενθάρρυνση των παραπάνω στην συμμετοχή στην ομάδα και γενικότερα στην LGBTQ κοινότητα.
- Ενημέρωση και ευαισθητοποίηση των μελών για την ταυτότητα, τις ιδιαίτερες ανάγκες και δικαιώματα των παραπάνω ομάδων μέσω καλλιτεχνικών δράσεων, συζητήσεων, ημερίδων κτλ.
- Καταδίκη και ενεργή κριτική στην ομοφοβία/τρανσφοβία που προέρχεται από θρησκευτικά ζητήματα, συνεργασία με εγχώριους και διεθνείς θρησκευτικούς φορείς, ιδρύματα, δίκτυα και άτομα που είναι φιλικά διακείμενοι στους LGBTQ.
- Παρακολούθηση, καταγραφή και καταγγελία περιστατικών διακρίσεων λόγω της σεξουαλικής ταυτότητας, της έκφρασης ή της ταυτότητας φύλου, της φυλής, της εθνικότητας, της πολιτισμικής προέλευσης, της πίστης των LGBTQ νέων με την προοπτική της ολοκληρωτικής ένταξης των LGBTQ νέων στην κοινωνία.
- Καταπολέμηση της θρησκευτικής φοβίας εντός της LGBTQ κοινότητας και καλλιέργεια σεβασμού για τις θρησκευτικές ομάδες.

Οι προτάσεις αυτές δεν είναι δεσμευτικές ούτε προφανώς εξαντλούν τα περιθώρια των δράσεων που μπορούν να γίνουν στα πλαίσια του διαπολιτισμικού και διαθρησκευτικού διαλόγου. Δίνουν απλώς ένα πλαίσιο αναφοράς και κάποιες κεντρικές ιδέες για την αρχική του μορφή.

Επιλογικές παρατηρήσεις

Έχοντας παραθέσει όλα τα παραπάνω ως μια βάση για ένα διάλογο που αποσκοπεί στην αποδοχή της διαφορετικότητας, την αμοιβαία συνύπαρξη με σεβασμό και αξιοπρέπεια και την οικοδόμηση ισχυρότερων σχέσεων μεταξύ τόσο των μελών της ίδιας της ομάδας όσο και της ομάδας με άλλες ομάδες, οφείλουμε να προσδιορίσουμε και τα όρια του διαλόγου. Ο διαπολιτισμικός και διαθρησκευτικός διάλογος δεν είναι μια εύκολη λύση για κάθε περίπτωση, ούτε μια απάντηση σε κάθε ζήτημα. Δεν μπορεί να γίνει διάλογος αν δεν συνδράμουν δύο μέλη, πράγμα που δεν συμβαίνει πάντα. Κάτι τέτοιο όμως δεν αίρει την υποχρέωση των δημοκρατικών, ανοιχτών κοινοτήτων να προσφέρουν συνεχώς ευκαιρίες για διάλογο, ακόμα και αν οι ευκαιρίες αυτές ναυαγούν. Ακόμα, ο διάλογος με όσους δεν μοιράζονται τις αξίες “μας” είναι ένα πρώτο βήμα μιας πολύ μεγαλύτερης διαδικασίας αλληλεπίδρασης στο τέλος της οποίας μπορεί κάλλιστα να υπάρχει μια συμφωνία εναρμονισμένη με τη δημοκρατία και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Τέλος, ο διάλογος, αν και οφείλει να είναι το πρώτο, δεν είναι το μοναδικό μέσο στο οπλοστάσιο μιας ακτιβιστικής ομάδας. Η αντιπαράθεση και η σύγκρουση είναι επίσης δυνατότητες αν κάτι τέτοιο κρίνεται σκόπιμο ή αναγκαίο.

Βιβλιογραφία

- White Paper on Intercultural Dialogue “Living Together As Equals in Dignity”, Council of Europe, Strasbourg, 7 May 2008, www.coe.int/t/dg4/intercultural/whitepaper_en.asp
- IGLYO Position Paper in Intercultural and Inter-Religious Dialogue
- Ευρωπαϊκή Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, www.hri.org/docs/ECHR50.html
- Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, <http://www.ohchr.org/EN/UDHR/Pages/Language.aspx?LangID=grk>